



# Kapitola 11

<https://lamolamy.cz/11-borek.m4a>

---



Konečně lamy stanuly na břehu jezera, které se jmenovalo Komma. Při tom pohledu jim poskočilo srdíčko. V rákosí bylo slyšet kuňkání žab. Atelopové plamínkoví zde pěkně prospívali. Dospělé žáby se vyhřívaly na sluníčku, mladší skákaly z kamene na kámen a v jezeře plavaly stovky pulců.

Lamy se daly do řeči se dvěma staršími žábami. Jakmile začaly popisovat žabáka, který je oslovil krátce po Mýtinderu, okamžitě se přiblížily desítky dalších žab a pozorně naslouchaly jejich popisu.

„Oranžovočervené tělo se žlutými pruhy,“ rozvzpomínala se modrá lama.

„To máme všichni,“ odvětily žába jménem Nina.

„Měl oblek se třemi vrstvami,“ přidala oranžová lama.

„Mám ho i nakresleného,“ řekla fialová lama a ukázala žábám kresbičku. Vzápětí se začaly ozývat nadšené žabí skřeky.

„Bořek!“

„Bóřa!“

„No to je Bořek!“

„To je Bořislav, stará vojna.“

„Náš Bořek!“

„Bořek Kvakáč, starého Kvakáče syn.“

„Jé, náš Bóřa! Vynikající komik!“

„Já ho znám jako Tichošláпка. To je jeho přezdívka ze skautu.“

„Bořek!“

Žáby byly nadšením bez sebe. Hned vystrojily lamám hostinu – přinesly talířek se zvláště tlustými mouchami. Zelená, modrá a fialová s díky odmítly, jen oranžová se pustila do jídla. „Je to zajímavé,“ labužnický se olizovala. „Chuťově někde mezi komárem a ovádem.“

„Tak my vám ho přivedeme, toho... jak se jmenuje... Borise,“ říkala fialová lama. „Bořka! Bořka!“ křičely žáby jedna přes druhou.